

El Lloret màgic d'en Joan Baptista Bernat

Glossa que va fer en Josep Bernat i Montero el dia 27 d'octubre de 2016 en motiu de la commemoració del Dia Mundial del Patrimoni Audiovisual.

En primer lloc, vull expressar el meu agraïment al Servei d'Arxiu Municipal de Lloret de Mar per haver recordat el meu pare, Joan Baptista Bernat, al cel sia, el dia que es va celebrar el Dia Mundial del Patrimoni Audiovisual al Teatre Municipal, amb un film elaborat a partir d'imatges de les gravacions que efectuava ell mateix a Lloret amb la seva càmera.

Tot seguit us vull parlar d'alguns records entranyables que tinc del meu pare. Les meves primeres passes, de ben petit, van quedar immortalitzades en una pel·lícula Pathé-Baby, filmada fa setanta-cinc anys, en la qual apareix el bateig del meu germà Joan. La llevadora el portava ben embolicat i només se'm veia a mi a collibè del meu pare i fent monades. Aleshores tenia un any. Aquesta filmació és un exemple de l'afició que el nostre pare va tenir sempre per la fotografia i el cinema.

Amb la seva voluminosa càmera de filmar Pallard de 16 mil·límetres el meu pare es posava enmig de ministres, cardenals i tota mena d'autoritats civils, eclesiàstiques i militars. Com que el veien amb aquella càmera professional ningú no li deia res; ans al contrari, tothom s'hi posava bé perquè es pensaven que era un operador de càmera del NO-DO.

La inauguració de l'aeroport de Girona, la coronació canònica de la Mare de Déu de Montserrat –de la qual el cardenal oficiant, quan va rebre el reportatge fotogràfic, li va enviar una carta de felicitació i agraïment– i la inauguració de la font de Canaletes de Lloret –amb l'assistència del batlle de Barcelona, Josep Maria de Porcioles– van ésser filmades d'aquesta manera.

La seva altra passió era la màgia, per la qual molts el recorden. Els seus inicis com a Mestre de Jocs de Mans foren d'allò més senzills. Nosaltres teníem quatre anys i no volíem menjar sopes. Ell, perquè no féssim rebequeries, ens feia petits jocs de mans amb les cartes. Aquests jocs tan innocents devien tenir força èxit perquè van aconseguir que s'anés afeccionant a la màgia en companyia del seu amic de tota la vida, Esteve Fàbregas. Potser algú el deu recordar al Cine Modern quan, mentre anava mirant el film i amb la sala a les fosques, ell es treia de la butxaca cartes, didals i monedes, i els anava manipulant.

Perspectiva del Teatre Municipal durant l'acte d'homenatge a Joan Baptista Bernat.

Procedència: SAMLM (M. Assumpció Comas)

En Josep Bernat fent la glossa del seu pare, Joan Baptista Bernat.

Procedència: SAMLM (M. Assumpció Comas)

Va guanyar dos premis internacionals al Congrés de Ginebra: un primer premi de manipulació amb ventalls de colors fets per ell mateix i un altre primer premi de cartomàgia o jocs sobre taula. Va estar a punt de no poder actuar perquè va arribar tard. Va rebre, amb tota justícia, una forta escridassada de l'organitzador. En feia culpable a mossèn Torrent i a mossèn Joan perquè començaven sempre els funerals amb mitja hora de retard, cosa a la qual la gent del poble ja estava acostumada.

Ja de gran es va deixar estimar per mags d'arreu que li van alegrar la vellesa.

Molts deuen recordar també, per fotografies fetes per l'Àngel Martínez de la Guardia, les excursions que feia amb una colla d'amics a pobles veïns on es feien mercats. Passejaven un espectacular llit de claus amb el faquir Ali Bel, venien perfums orientals i el senyor Mas retratava el pensament.

Pel que fa les seves altres aficions, la música l'apassionava. Gaudia molt escoltant òperes i li agradava molt fruir-ne al Liceu. Cal dir que amb l'avi Melcior Montero ajudaven mossèn Torrent a fer cançons per a les caramelles. També s'emocionava amb els cuplets de la Raquel Méller, sobretot amb *La violetera*, que l'avi Montero tocava magistralment en les seves actuacions. Amb l'avi Melcior Montero, el senyor Esteve Fàbregas i altres amics van escriure *La Bella Dolores* amb escenes costumistes de la nostra vila.

Cada matí anava a l'Ajuntament a buscar el seu amic Esteve Fàbregas, Estevet. Anaven a fer un passeig que els grecs haurien anomenat peripatètic. A mi, tot i que no em deixaven parlar gaire, també m'hi volien. Amb ells vaig aprendre art, filosofia, literatura, cinema... També parlaven molt d'una cosa d'allò més banal, però que ells s'agafaven amb gran passió: sobre quina màquina d'afaitar elèctrica anava més bé, la Remington del senyor Estevet o la Sunbeam del pare. El passeig s'acabava escoltant els senyals horaris de Radio Nacional de Espanya i posant de costat els seus rellotges, el Longines del senyor Estevet i el Tissot del pare, per comprovar quin era el més exacte. Qui guanyava tenia una gran satisfacció que li durava la resta del dia.

Per acabar, vull expressar la meua emoció i alegria per l'homenatge que se li ha fet al meu pare. I sobretot, us vull agrair a tots vosaltres la gentilesa d'acompanyar-nos aquest vespre. Moltes gràcies! ■